

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou v právní věci žalobce **Ing. L.Š., ■■■**, zast. JUDr. Vladimírem Kašparem, advokátem se sídlem Na Poříčí 116/5, Liberec 2, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne ■■■, č. j. ■■■,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne ■■■, č. j. ■■■, se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo k námitkám žalobce částečně změněno rozhodnutí žalované ze dne 29. 10. 2013, č. j. 450 206 043. Tímto rozhodnutím žalovaná vyslovila, že podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, se žalobci zvyšuje starobní důchod od 5. 9. 2008 na částku 9 507 Kč měsíčně, a zároveň rozhodla o valorizaci důchodu dle příslušných nařízení vlády. Změna prvostupňového rozhodnutí spočívala v tom, že starobní důchod se zvyšuje na částku 9 507 Kč měsíčně od 6. 10. 2006 s tím, že doplatek náleží od 6. 9. 2008, ve zbytku bylo rozhodnutí potvrzeno.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že důvodem pro zvýšení důchodu na částku 9 507 Kč měsíčně bylo zhodnocení vyměřovacích základů za období od 1. 9. 1990 do 31. 12. 1990 (43 570 Kč namísto 12 819 Kč) a za období od 1. 9. 1991 do 15. 3. 1991 (26 430 Kč). Žalovaná dále uvedla, že na základě evidenčního listu důchodového zabezpečení ze dne 6. 9. 2013 byl v prvostupňovém rozhodnutí nahrazen vyměřovací základ za správný ve výši 43 570 Kč. Ke zhodnocení doby pojištění od 11. 2. 1999 do 31. 5. 2013 u zaměstnavatele ■■■, a.s., spočívajícímu ve zhodnocení úroků

z prodlení ve výši 319 375 Kč, které byly přiznány soudním rozsudkem a následně vyčísleny Pražskou správou sociálního zabezpečení v dopisu ze dne 22. 8. 2013, žalovaná uvedla, že úroky z prodlení byly zúčtovány dle mzdových listů v květnu 2013 a budou vykázány na evidenčním listu důchodového pojištění za rok 2013. Žalovaná argumentovala tím, že podle § 18 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je rozhodným obdobím pro stanovení osobního vyměřovacího základu období, které začíná kalendářním rokem bezprostředně následujícím po roce, v němž pojištěnec dosáhl 18 let věku, a končí kalendářním rokem, který bezprostředně předchází roku přiznání důchodu. Starobní důchod byl přiznán od 6. 10. 2006, to znamená, že k dodatečně zjištěnému vyměřovacímu základu ve výši 319 375 Kč nelze přihlídnout, neboť byl získán za rok 2013, tedy až po přiznání starobního důchodu.

V žalobě žalobce s nezapočtením nově prokázaného vyměřovacího základu nesouhlasil. Podle něj se jedná o chybu při zaúčtování úroků z prodlení, přisouzených pravomocným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 22. 1. 2013, č. j. 27 C 162/2007-166, který nabyl právní moci dne 17. 5. 2013. Žalovaná úroky z prodlení nesprávně zaúčtovala ze mzdových listů v květnu 2013, a proto byly vykázány na evidenčním listu důchodového pojištění za rok 2013. Podle žalobce mělo být postupováno tak, že příslušný úrok z prodlení bude zaúčtován v každém kalendářním roce, a to za rok 2002, 2003, 2004, 2005 a 2006. Z uvedeného důvodu žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení a požadoval nahradit náklady řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že se jedná o úrok z prodlení, pocházející z náhrady mzdy žalobce za období od 11. 2. 1999 do 30. 11. 2002, přiznaný až na základě rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 22. 1. 2013, jenž nabyl právní moci dne 17. 5. 2013. Teprve poté, co nabyl uvedený rozsudek právní moci, mohla Pražská správa sociálního zabezpečení doporučit konkursnímu správci někdejšího žalobcova zaměstnavatele, aby vykázal předmětný úrok z prodlení na evidenčním listu důchodového pojištění za rok 2013, předmětný úrok z prodlení byl vykázán na mzdovém listu z května 2013, tedy v měsíci, kdy byl zúčtován. Ve zbytku žalovaná odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí.

Z předloženého správního spisu soud ověřil skutkové okolnosti případu, které ostatně nejsou mezi účastníky sporné, a průběh předchozího správního řízení.

Starobní důchod byl žalobci přiznán rozhodnutím žalované ze dne 8. 11. 2011, a to od 6. 10. 2006 ve výši 9 046 Kč. Protože žalobce dodatečně požádal o zhodnocení další doby zaměstnání, a to od 1. 8. 1996 do 30. 11. 2002 u zaměstnavatele ■■■■ a pracovního poměru u ■■■■ za rok 1992, byl starobní důchod rozhodnutím žalované ze dne 23. 5. 2012 zvýšen od 6. 10. 2006 na částku 9 297 Kč měsíčně s tím, že doplatek náleží od 22. 3. 2007.

Dne 26. 9. 2013 požádal žalobce o další úpravu starobního důchodu za období od 1. 9. 1990 do 15. 3. 1991, na základě rekonstrukce evidenčního listu důchodového zabezpečení ze dne 6. 9. 2013.

Rozhodnutím žalované ze dne 29. 10. 2013, č. j. 450 206 043, byl starobní důchod zvýšen od 5. 9. 2008 na částku 9 507 Kč měsíčně, a to po zhodnocení vyměřovacích základů za období od 1. 9. 1990 do 31. 12. 1992 ve výši 43 570 Kč namísto 12 819 Kč a za období od 1. 1. 1991 do 15. 3. 1991 ve výši 26 430 Kč.

Žalobou napadeným rozhodnutím bylo prvostupňové rozhodnutí žalované k námitkám žalobce částečně změněno, a to v datu, od kdy se přiznává zvýšení starobního důchodu na částku 9 507 Kč měsíčně (od 6. 10. 2006) s tím, že doplatek starobního důchodu žalobci náleží od 6. 9. 2008. Ve zbytku, tj. ve výrocích o valorizaci starobního důchodu, bylo prvostupňové rozhodnutí žalovanou potvrzeno. Žalovaná setrvala na tom, že k částce 319 375 Kč nelze přihlédnout, neboť při stanovení osobního vyměřovacího základu se počítá s rozhodným obdobím, které končí kalendářním rokem, který bezprostředně předchází roku přiznání starobního důchodu. Nelze tedy přihlédnout k vyměřovacímu základu dodatečně získanému za rok 2013, tedy až po přiznání starobního důchodu.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správních orgánů v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.

V souzeném případě jde o zodpovězení otázky, zda byla žalovaná povinna úroky z prodlení ve výši 319 375 Kč pravomocně přiznané soudem v souvislosti s náhradou mzdy žalobce za období od 11. 2. 1999 do 30. 11. 2002 zohlednit do vyměřovacích základů za roky 2002 až 2004, jak se toho dožaduje žalobce, byť nekonkretizuje právní důvody, pro které považuje postup žalované za nezákonný.

Není sporu o tom, že úroky z prodlení ve výši 319 375 Kč byly přiznány rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 22. 1. 2013, č. j. 27 C 162/2007-166, který nabyl právní moci dne 17. 5. 2013, a následně zaměstnavatelem žalobce ■■■■■, zúčtovány v květnu 2013 a zaneseny do evidenčního listu důchodového pojištění za rok 2013, vyhotoveného dne 22. 8. 2013. Tedy zúčtovány v kalendářním roce, jenž bezpochyby nespadá do rozhodného období pro stanovení osobního vyměřovacího základu podle § 18 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, které končí rokem, který bezprostředně předchází roku přiznání důchodu (důchod přiznán od 6. 10. 2006).

Problematiku zpětného rozúčtování a zohlednění vyplacených částek do vyměřovacího základu zaměstnance dle § 5 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, z něhož se vychází pro účely stanovení vyměřovacího základu pojištěnce podle § 16 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění, řešil v minulosti Ústavní soud v nálezu sp. zn. II. ÚS 348/04 ze dne 9. 6. 2005, ovšem toliko ve vztahu k vyplacené náhradě mzdy v souvislosti s rozhodnutím soudu, jež byla do vyměřovacího základu zahrnována do 31. 12. 2006 dle § 5 odst. 2 písm. a) cit. zákona. S účinností od 1. 2. 2006 pak obsahuje pravidlo o započtení náhrady mzdy do vyměřovacího základu ust. § 16 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění, s účinností od 1. 1. 2012 pak i ve vztahu k zahrnutí pravomocně přiznané náhrady mzdy, a to za kalendářní měsíce, za které náhrada mzdy náležela.

Úroky z prodlení však nemají pro účely stanovení vyměřovacího základu shodný režim jako náhrady mzdy (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 6 Ads 49/2007-79, dostupný na www.nssoud.cz). Přestože byly přiznány v souvislosti s náhradou mzdy, důvodem jejich přiznání bylo prodlení zaměstnavatele s výplatou mzdy,

a mají povahu příjmu z kapitálového majetku ve smyslu § 8 odst. 1 písm. g) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, na něž žalobci vznikl nárok teprve jejich pravomocným přiznáním soudem v květnu 2013, a do vyměřovacího základu za předchozí období je dle pravidel obsažených v ust. § 16 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění zahrnout nelze.

Z uvedeného tedy plyne, že žalovaná nepochybila, pokud částku 319 375 Kč, představovanou úroky z prodlení v souvislosti s pravomocně přiznanou náhradou mzdy, nezahrnula do vyměřovacích základů za roky předcházející jejich zúčtování v květnu 2013.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když s tímto postupem soudu žalovaná souhlasila a žalobce v zákonné lhůtě nevyslovil nesouhlas.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovaná na ni nemá podle § 60 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 118d odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. nárok.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 1. října 2014.

Mgr. Lucie Trejbalová,
samosoudkyně